

Nanebovstúpenie Pána

Mt 28, 16 - 20

14. mája 2026

Milé sestry a bratia v Kristovi

Názov nanebovstúpenie pôsobí na nás súčasných veriacich trochu rozpačito - ako istý závan starého chápania sveta. Chápania, v ktorom nebo ešte nebolo neprebádaným vesmírom, ale sférou v ktorej býva Boh, podobne ako pod povrchom zeme sa mali ukrývať sily zla a zlého ducha. Tak sme to ešte my starší počúvali v detstve na hodinách katechizmu, snažili sme sa to neskôr spojiť s chápaním času a priestoru ako foriem, ktorými sa pozeráme vedy na svet a vesmír. Možno v detstve sme si ešte neuvedomovali, že takéto chápanie nezapadá do súčasného poznania prírodovedy. Ale aj dnes je namieste otázka, čo vlastne oslavujeme. Ako máme chápať dnešný sviatok, ktorý je v niektorých krajinách Európy ešte stále aj dňom pracovného pokoja.

Dnešný sviatok je - myslím si - bližší chápaniu, v ktorom človek po skončení života prechádza do inej sféry. Tak ako život človeka predstavuje neustálu zmenu, prechod z jednej formy do druhej, tak sa pri odchode z tohoto života otvára pre človeka nová sféra, nový priestor, do ktorého môže vstúpiť. Tento priestor len obrazne môžeme nazvať nebom, ale v podstate nemá nič spoločné s tým, čo prírodoveda nazýva vesmírom.

V istom zmysle potom každá smrť je tak trochu aj nanebovstúpením. Chceme tým vyjadriť, že život človeka sa smrťou nekončí, tak či onak sa pred nami aj v okamihu smrti otvára nová perspektíva. Perspektíva, v ktorej môžeme na jednej strane uzavrieť svoje „pozemské“ snaženia, teda aj môžeme doplniť to, čo sme možno ešte nestihli, môžu sa uzavrieť naše snahy o dobro a na druhej strane vo chvíli odchodu môžeme pocítiť aj to, čo sme ešte nespracovali.

Dnešný sviatok nám opisuje Ježišov odchod ako rozlúčku. A chce nám pripomenúť, že tak ako bol Ježiš po celý život na našej strane, na strane nás ľudí, že rovnako neodchádza od nás úplne navždy, ale jeho prítomnosť pri nás trvá ďalej, hoci iným spôsobom.

Dnešný sviatok nám nepriamo pripomína potrebu rozlúčky. Tak ako sa Ježiš musel rozlúčiť so svojimi priateľmi. Smrť nemusíme chápať len negatívne ako stratu možností, ktoré život predstavuje, smrť môžeme chápať aj ako uzavretie, doplnenie. Tak ako každá rozlúčka, každý prechod v živote zároveň otvára aj novú perspektívu, otvára novú sféru, podobne je to aj so smrťou. Len v jej prípade naša fantázia naráža na hranice chápania života, ktorý je až príliš koncentrovaný na to vonkajšie. Bolo by zlé keby sme rozlúčku so životom chápali len vonkajškovo, keby sme sa obmedzili len na to vonkajšie, čo zostalo z pôvodnej podoby života zosnulých.

Potrebnosť smrti nám oveľa viac pripomína maska smrti na tvári odchádzajúceho, ktorá na jednej strane zahaluje to, čo odchádza, ale na druhej strane môže pôsobiť aj očistne - totiž nepriamo aj odhaluje to, čo bolo len našou vlastnou predstavou, čo sme si len my sami do druhého projektovali.

Podobne očistne pôsobila aj Ježišova rozlúčka s apoštolmi. Aj ona nielen pripomenula jeho odkaz, ale zároveň aj nepriamo odhalila to, čo bolo len ich vlastnou predstavou, vlastnou projekciou, ktorú si do Krista oni sami vložili. Rozlúčka ich postavila pred novú realitu, ktorú naplno ukázali Turíce ako nový začiatok, prechod do novej etapy života. Možno niekedy aj my

potrebujeme podobné hranice vo svojej viere, aby sme si uvedomili, čo je dôležité a čo je len naša vlastná projekcia.

My starší si asi ešte pamätáme bestseller amerického autora Moodyho Život po živote, v ktorej opisoval zážitky ľudí, ktorým sa podarilo vrátiť z okamihu klinickej smrti, keď ich život zastal a ich organizmus bol len niekoľko okamihov od fyzického odumierania. Skoro všetci spomínali zážitok veľkého svetla a zároveň popisovali ako v niekoľkých okamihoch videli pred sebou celý svoj život. Vo veľkej rýchlosti uzatváral človeku jeho život - ale trochu inak, ako bežne fyzicky vnímame. Dá sa povedať, že v týchto okamihoch ľudia videli druhých už nie ako vonkajšie objekty ale to, čo je podstatné - ako vzťahy. Už nevnímali reč ako niečo, čím len slovami vyjadrujeme svoje úsudky, ale reč, ktorou hovoríme a zároveň sme ňou aj oslovení.

Ježiš Kristus túto cestu prešiel pred nami. Jemu sa končiaci fyzický život spájal s Bohom, ktorého vnímal ako nebeského Otca, ako toho, ktorý mu pomáhal v jednotlivých etapách jeho cesty. Prosme, aby sme aj my vedeli vnímať Boha ako toho, ktorý je s nami na cestách nášho života, aby sme koniec vnímali aj ako otvorenie sa tejto novej perpektíve.